

Den ryska fredspropagandan

På alldeles samma sätt som Tyskland under Hitler har Ryssland ackompanjerat sina erövringar med fredspropaganda. Före inmarschen i Polen, Estland, Lettland, Litauen och raden av andra ockuperade stater förklarades att just Ryssland garanterade dessa staters frihet och oberoende. Efter det andra världskriget och dess väldiga vinster i nya områden har fredspropagandan blivit mera generell och systematisk, och särskilda fredskongresser, avsedda att locka inte bara medlöpare, utan också andra lättrogna, har blivit ett inslag i verksamheten. Ryssland vill fred, endast Ryssland vill fred, den parollen har beledsagat inlemmandet av Ungern och Tjeckoslovakien, den kommunistiska infiltrationen och det kommunistiska spioneriet i andra länder, övergreppen och framstötarna runt om i världen.

Denna fredspropaganda har, liksom hos nazismen, samtidigt varit en hetspropaganda, en metod att förbereda aggressioner och krig. De stater som upprustat och slutit sig tillsammans inför det ryska hotet betecknas som fiender, redo att kasta sig över det oskyldiga Ryssland. Till och med länder som Sverige har i årtal sagts vara styrda av en kapitalistisk och därför krigisk grupp av politiker, som mera fördolt och finurligt än Atlantpaksstaterna gör sig redo att angripa Ryssland på Amerikas order. Inom landet kombineras starka rustningar — de rustningar som slutligen drev Västern att upp- rusta — med skildringar av motståndarnas onda avsikter och ohyggliga grymhet; barnen upfostras att lära sig sköta bajonetten och handgranaten och bibringas den rätta andan genom att amerikanerna tecknas som bödler och sadister. Genom förkunnelsen att kommunismen är kallad att härskas över världen och att det krig som kapitalisterna förbereder skall leda till deras egen undergång fulländas denna kombination av freds- och krigspropaganda, denna hetspropaganda. Med knutna nävar och rasande blickar talar man om sin vilja att "oböjligt försvara freden", det lugnande ordet och det brutala hotet blir sidor av samma sak.

Ett drag i denna propaganda bör särskilt understrykas. Vid de angrepp som görs mot andra länder undantas i regel "folket"; detta folk säges vända sig mot allians- och försvarspolitiken och kräva intim vänskap med Sovjet. "Folket", det är helt enkelt enligt det ryska dubbelspråket just kommunisterna. "När vi talar om folket tänker vi på vårt kommunistiska parti. När vi talar om partiet tänker vi på folket." Dessa satsar ur en artikel i en av partiets ledande tidskrifter är klagörande. Från denna utgångspunkt är det som en nyligen utgiven lärobok för utländska studenter i Leningrad (av Majakovskij) deklarerar att "när det visar sig nödvändigt att utrota en hop styrande och politiker för fredens skull i världen kommer proletären, fredens häröld och profet, inte att rygga tillbaka inför detta". Med dubbelspråket kan krig bli fred, utrotning av människor en mild handling, en kommunistisk minoritetsdiktatur verklig folkstyrelse; vi skall inte förvåna oss över att de svenska riksdagsmännens värd, Latsis, häromdagen fastslog att de baltiska folken själ-

va önskat förena sig med Ryssland — det han sade var på svenska en lögn, på det kommunistiska språket en banalitet.

Den ryska propagandan och i viss mån den ryska politiken har på senaste tid genomgått en av de många förändringar inom den givna ramen som visar parti- och statsledningens smidighet. Man talar inte bara om fred, utan om avspänning, man har i några fall tagit konkreta initiativ. Varpå beror denna taktiska omläggning — det vore än så länge absurt att tala om en nyorientering — och på vad sätt har den kommit till uttryck?

Orsakerna är omstridda. Det har talats om en sinnesändring hos den ledande kretsen i samband med Stalins död och Berrijas likvidering. Svårigheterna inom livsmedelsproduktionen har ansetts göra det nödvändigt att begränsa rustningsindustrins utbyggnad. Västerans upprustning och allianser och inte minst Västtysklands inlemmande i säkerhetssystemet påstås ha gjort de ryska ledarna benägna för uppgörelse eller åtminstone för en ny strategi i det kalla kriget. Möjligen föreligger alla dessa med varandra sammanhängande orsaker. Säkert kan anses vara att Västtysklands självständighet och anslutning till Atlantpakten inte — som t. ex. vår utrikesminister och hans informatorer i öster trott — lett till en skärpning av den ryska politiken, tvärtom.

Men vad har då skett, vari består den "avspänning" som hela världen talar om? En uppgörelse, en lösning av betydelse finns att anteckna: Österrike. Det österrikiska fördraget är en rysk eftergift, om man med eftergift kan mena förhållandet att en stat som många år saboterat en uppgörelse under svikande av hög-

tidliga löften äntligen går med på att göra sin skyldighet. Att här talas om en eftergift, om ett ryskt tillmötesgående, förklarar självfallet av att när Ryssland gör något anständigt gläds och förvånas hela världen; som vanligt firas "den förlorade sosen". För de andra staterna var uppfyllelsen av förpliktelserna mot Österrike en självklarhet, som de är efter år sökt förmå den ryska statsledningen att acceptera.

I övrigt är det välvilliga uttalanden, inviter till konferenser och ett par förslag som är mindre omöjliga än de förut framställda som konstituerar den nya linjen i rysk politik. Molotov räknade upp vad Ryssland gjort för freden under dessa år: Indokina (i realiteten en fransk kapitulation), närmandet till Jugoslavien, inbjudningen till Adenauer, initiativet till Genèvekonferensen, det nya förslaget till nedrustning. Efter denna uppräknning — jämte en serie anklagelser mot Västern — förklarade den ryske utrikesministern att nu "är det alltså de andra staternas tur att handla".

Av allt att döma har vi här kärnpunkten i Rysslands nya giv. Ryssland sägs ha redan gjort sina eftergifter, visat sin vilja till fred — nu måste dess motståndare vara lika tillmötesgående. Denna otroliga förvanskning av läget beledsagas med hotelser, undflyende formuleringar inför de andras konkreta krav, fortsatt fredspropaganda inom Ryssland. En överblick av de senaste veckornas ryska debatt ställer det utom tvivel att huvudtanken denna gång, som förut, är att förvirra, splittra, försvaga väststaterna och deras folk.

Belgiern Spaak, en erkänt framstående politiker, yttrade i San Francisco: "Låt oss inte försöka att förklara eller ens att förstå varför och hur det sker; låt oss bara fastslå med glädje att över hela världen det finns en önskan att talas vid." Det är denna ovilja att förklara och förstå, att bara vara idiotiskt glad inför tecknen på rysk vänlighet som kommunismen just nu bygger på — för att komma ifrån Västerans berättigade krav och i stället göra nya framstötter.